

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดของผู้นำเข้าข้อมูลลามกที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึง
โดยเรียกเก็บเงินค่าเข้าชม และมาตรการป้องปรามการแพร่หลายของข้อมูลลามก
ในสื่อสังคมออนไลน์

Legal Issues on Criminal Liability of a Person who Inputs Pornographic Data into
Social Media Applications with Security Prevention Measures and Collects Fees
to View and the Measures to Prevent Dissemination of Pornographic
Data in Social Media

ชัชชัย กลั่นความดี¹

Chatchai Kankwamdee

Received October 2, 2024; Retrieved October 6, 2024; Accepted December 31, 2024

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา นิยามของคำว่า “ข้อมูลลามก” ปัญหาการครอบครองหรือนำเข้าข้อมูลลามกที่เป็นภาพตนเองหรือผู้อื่นที่นำไปเก็บไว้ในสื่อสังคมออนไลน์ โดยเพื่อแสวงหาประโยชน์ทางการเงิน ปัญหาความรับผิดของผู้นำเข้าข้อมูลลามกในสื่อสังคมออนไลน์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึง หรือปิดกั้นไว้ แต่การประกาศให้สมัครเป็นสมาชิก (Subscribe) หรือค่าเช่าดู และปัญหาเกี่ยวกับการปิดกั้นหรือเอาออกซึ่งข้อมูลลามกที่ไม่อาจป้องปรามแพร่หลายของข้อมูลลามกในสื่อสังคมออนไลน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดความผิด โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาและเปรียบเทียบ ผลการศึกษาพบว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ไม่ได้ให้บทนิยามคำว่า “ข้อมูลลามก” ไว้ จึงไม่อาจนำมาปรับใช้ลงโทษกับผู้นำคลิปของตนเองและเก็บไว้ในสื่อสังคมออนไลน์ที่หารายได้จากคลิปส่วนตัวมากยิ่งขึ้น ไม่อาจนำบทบัญญัติมาตรา 14(4) มาปรับใช้ลงโทษผู้นำข้อมูลลามก และมีมาตราป้องกันการเข้าถึง (Locked Account) และเรียกเก็บค่าเข้าชมหรือค่าสมาชิกได้ นอกจากนี้ เมื่อเจ้า

¹คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี

Faculty of Law Bangkok Thonburi University

E-Mail : Chatchaikankwamdee@gmail.com

พนักงานตำรวจพบข้อมูลที่คอมพิวเตอร์ที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีนั้น ผู้วิจัยจึงเสนอให้บัญญัตินิยาม คำว่า “ข้อมูลลามก” โดยให้หมายรวมถึงข้อมูลภาพโป๊เปลือยที่มีการปิดบังหรือเซ็นเซอร์ บัญญัติความรับผิดชอบทางอาญากับบุคคลที่นำเข้าข้อมูลลามกที่มีเจตนาแสวงหาประโยชน์จากข้อมูลลามก

คำสำคัญ: ข้อมูลลามก, ครอบครองข้อมูลลามก, สื่อสังคมออนไลน์, มาตรการปิดกั้นหรือลบข้อมูล

Abstract

This research has the purpose to study the legal definition of the term “Pornographic Data”, the legal liability of a person who has pornographic data in possession with intention to seek illegal benefits, the legal liability of a person who inputs pornographic data into social media account with security prevention measures but such person collects fees to view those data, and the measures for blocking or deleting pornographic data on the internet that is inefficient to prevent dissemination of pornographic data. The author studies the concepts and theories relating to criminal theories, legal principles and analysis on legal problems on online pornographic materials that has prevention measures but such users collect fees to view as well as law on site blocking, and to propose the revisions of the laws relating pornographic materials and prevention measures. This research is conducted by means of documentary research method which studies legal documents then compares and analyzes those legal principles. The research found that the Computer Related Crime Act B.E. 2550 does not state the term of pornographic data which may not incur to penalize any person who has pornographic data in possession with intention to seek illegal benefits, the Law may not be applied to incur legal liability of a person who inputs pornographic data into social media account with security prevention measures but such person collects fees to view those data and when the police office has found data that is against the public order and good moral, he may not be able to request a warrant to block or delete pornographic data on the internet by himself. Thus, the researcher proposes to define the term “pornographic data” in the Computer Related Crime Act which includes “any form of expression that depicts nudity with or without censor, impose criminal liability on the person who has pornographic data in possession with intention to seek illegal benefits, impose criminal liability on the person who inputs pornographic data into social media account

Keywords: pornographic data, possession of pornographic data, social media, blocking or deleting measure

บทนำ

ด้วยสังคมมีการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีอย่างมาก ทั้งด้านอุปกรณ์โทรศัพท์มือถือที่สามารถใช้ถ่ายภาพได้ แทนกล้องถ่ายรูปหรือกล้องวิดีโอที่มีราคา ทำให้ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าถึงอุปกรณ์ในการถ่ายทำคลิปส่วนตัวได้อย่างง่ายดาย ประกอบกับมีสื่อสังคมออนไลน์หลายสื่อที่ให้บริการฟรีแก่ผู้ใช้บริการ ทำให้ผู้ใช้บริการสามารถสมัครเป็นสมาชิกและมีเพื่อนในกลุ่มสังคมออนไลน์ได้ เช่น Facebook, X, หรือสื่อสังคมออนไลน์อื่น

เมื่อประชาชนสามารถใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการหาเพื่อน ติดต่อสื่อสาร หรือตามข่าวสารต่างๆ จึงทำให้ผู้ใช้บริการสามารถติดต่อสื่อสารกันได้ง่าย และมีการใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการทำมาหากินหรือสร้างรายได้ จึงทำให้เกิดอาชีพใหม่ที่เรียกว่า ผู้ทำเนื้อหา (Content Creator) ซึ่งอาจมีการทำเนื้อหารายการอาหาร ท่องเที่ยว เดินทาง แนะนำโรงแรม แนะนำร้านอาหาร เพื่อบุคคลอื่นมาติดต่อ (Follow) จากนั้นก็จะมีรายได้จากการที่มีคนมาดูแล้วร้านค้าจะนำผลิตภัณฑ์มาเสนอจำหน่ายหรือโฆษณา ก็จะมีรายได้จากการกระทำดังกล่าว Akkarapat C. (2023)

นอกจากนี้ ยังมีบุคคลบางกลุ่มที่บันทึกภาพส่วนตัวที่มีการแสดงกิจกรรมทางเพศกับตัวเอง หรือบุคคลอื่น ซึ่งเรียกว่า ผู้ทำเนื้อหาลามกอนาจาร (Sex Creator) หรือพอร์นฮับเบอร์ (Porn Hubber) โดยบุคคลเหล่านี้จะนำภาพถ่ายของตนหรือมีการร่วมงานกับบุคคลอื่นที่ไปเปลือยไม่ใส่เสื้อผ้าและแสดงท่าทางกิจกรรมทางเพศหรือช่วยตัวเอง แล้วมีการนำเข้า (Upload) ลงสื่อสังคมออนไลน์ของตน เช่นใน LINE , Twitter หรือ X, Facebook หรือเว็บไซต์ OnlyFans หรือเว็บไซต์อื่นที่มีลักษณะเดียวกัน

อีกทั้งยังมีการนำข้อมูลคลิปลามกเข้าไปในกลุ่มไลน์ลับ ที่มีการเรียกเก็บเงินค่าชมหรือเก็บค่าสมาชิกบุคคลที่ต้องการเข้าร่วมดูคลิปที่เก็บไว้ในกลุ่มไลน์โดย ผากไว้ใน Note เป็นต้น

กลุ่มบุคคลดังกล่าวจึงสามารถที่จะสร้างรายได้จากคลิปวิดีโอของตนเอง หรือของตนเองร่วมกับผู้อื่น หรือบางกรณีเป็นการนำคลิปของบุคคลอื่นมารวบรวมไว้เพื่อแสวงหาประโยชน์จากค่าเข้าชมหรือค่าสมาชิก

กรณีจึงมีปัญหาที่มีปัญหากฎหมายว่า

1. บทบัญญัตินิยามคำว่า “ข้อมูลลามก” มีความหมายครอบคลุมถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์รูปแบบใดบ้าง จะรวมถึงข้อมูลภาพที่ถูกสร้างโดยปัญญาประดิษฐ์หรือไม่ และรวมถึงภาพที่มีการปกปิดหรือทำให้ภาพไม่ชัด (Bur) หรือเซ็นเซอร์บริเวณส่วนที่สำคัญหรือที่บริเวณอวัยวะเพศ จะถือว่าเป็นข้อมูลลามกหรือไม่

2. ปัญหาการครอบครองหรือนำเข้าข้อมูลลามกที่เป็นภาพตนเองหรือผู้อื่นที่นำไปเก็บไว้ในสื่อสังคมออนไลน์ โดยเพื่อแสดงโอ้อวด หรือเรียกเก็บเงินค่าเข้าชม จะถือว่าเป็นการครอบครองสื่อลามกหรือไม่ เนื่องจาก

เป็นการเก็บไว้ในระบบฐานข้อมูลของผู้ให้บริการ มิได้มีการครอบครองโดยกายภาพ ซึ่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287/1 กำหนดแต่เพียงว่า หากมีการครอบครองสื่อลามกอนาจารของเด็ก เป็นความผิด Kiatkhajorn. W. (2006) แต่ไม่รวมถึงผู้ใหญ่ด้วย

3. การนำเข้าสู่ข้อมูลลามกในสื่อสังคมออนไลน์ เช่น ใน Application X, Facebook, Line, Onlyfan แต่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึงหรือ ปิดกั้นไว้ หรือมีการตั้งรหัสการเข้าถึงเอาไว้ แต่มีการประกาศให้สมัครเป็นสมาชิก (Subscribe) ซึ่งผู้จะเข้าดูคลิปจะต้องชำระค่าสมาชิกหรือค่าเข้าดูหรือค่าธรรมเนียมเข้ากลุ่มลับก่อน จึงจะสามารถดูคลิปลามกได้ ผู้กระทำจะมีความรับผิดชอบหรือไม่

ในกรณีนี้พระราชบัญญัติว่าด้วยกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 มาตรา 14(4) ได้กำหนดความรับผิดหากผู้ใดนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ กรณีที่มีการเรียกเก็บค่าสมาชิกหรือค่าธรรมเนียม จะถือว่าประชาชนเข้าถึงได้หรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัญหาปัญหาหากกฎหมายความรับผิดของผู้นำเข้าสู่ข้อมูลลามกที่มาตรการป้องกันการเข้าถึง โดยเรียกเก็บเงินค่าเข้าชมและมาตรการป้องปรามการแพร่หลายของข้อมูลลามกในสื่อสังคมออนไลน์
2. เพื่อศึกษาแนวคิดและทฤษฎีความรับผิดเกี่ยวกับความรับผิดของผู้นำเข้าสู่ข้อมูลลามกที่มาตรการป้องกันการเข้าถึง โดยเรียกเก็บเงินค่าเข้าชมและมาตรการป้องปรามการแพร่หลายของข้อมูลลามกในสื่อสังคมออนไลน์

การทบทวนวรรณกรรม และแนวคิด

จากที่ได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และหลักกฎหมายของประเทศไทยและต่างประเทศ เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา อังกฤษ สหพันธรัฐเยอรมนี ผู้เขียนวิเคราะห์ปัญหากฎหมายดังที่ได้ระบุไว้ ดังนี้

1. บทบัญญัตินิยามคำว่า “ข้อมูลลามก” มีความหมายครอบคลุมถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์รูปแบบใดบ้าง จะรวมถึงข้อมูลภาพที่ถูกสร้างโดยปัญญาประดิษฐ์หรือไม่ และรวมถึงภาพที่มีการปกปิดหรือทำให้ภาพไม่ชัด (Blur) หรือเซ็นเซอร์บริเวณส่วนที่สำคัญหรือที่บริเวณอวัยวะเพศ จะถือว่าเป็นข้อมูลลามกหรือไม่

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (17) กำหนดนิยามคำว่า “สื่อลามกอนาจารเด็ก” หมายความว่า วัตถุหรือสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงการกระทำทางเพศของเด็กหรือกับเด็กซึ่งมีอายุไม่เกินสิบแปดปีโดยรูป เรื่อง หรือลักษณะสามารถสื่อไปในทางลามกอนาจาร ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของเอกสาร ภาพเขียน ภาพพิมพ์ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ หรือรูปแบบอื่น

ใดในลักษณะทำนองเดียวกัน และให้หมายความรวมถึงวัตถุหรือสิ่งต่าง ๆ ข้างต้นที่จัดเก็บในระบบคอมพิวเตอร์ หรือในอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อื่นที่สามารถแสดงผลให้เข้าใจความหมายได้”

ด้วยพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มิได้กำหนดนิยามความหมายของคำว่า ข้อมูลลามกไว้อย่างชัดเจน จึงต้องนำนิยามความหมายของคำว่า สื่อลามกอนาจารเด็ก มาศึกษาและปรับใช้ในการตีความว่า ข้อมูลลามกหมายความว่า ข้อมูลประเภทใดบ้าง

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1 (17) ได้ให้นิยามคำว่า สื่อลามกอนาจารเด็กไว้ โดยให้หมายความถึง การที่เด็กที่อายุไม่เกิน 18 ปี ได้แสดงออกถึงกิจกรรมทางเพศ รวมถึงวัตถุหรือสิ่งอื่นใดที่แสดงให้รู้เห็นถึงพฤติกรรมที่เด็กแสดงออกจากเพศที่อาจสื่อไปในลักษณะทางลามกอนาจาร เช่นการเขียนภาพเด็กนักเรียน ม.ปลายมีเพศสัมพันธ์ หรือภาพถ่าย หรือ คลิปวิดีโอที่บันทึกการมีเพศสัมพันธ์ของเด็ก ที่เก็บไว้ในอุปกรณ์เก็บข้อมูล เช่น Hard disk หรือ Handy Drive หรือบนระบบ Cloud หรือฐานข้อมูลคอมพิวเตอร์ รวมทั้งในโทรศัพท์มือถือ และ แอปพลิเคชันสื่อสังคมออนไลน์ด้วย

นอกจากนี้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 บัญญัติ “ผู้ใด

(1) เพื่อความประสงค์แห่งการค้า หรือโดยการค้าเพื่อการแจกจ่าย เพื่อการแสดงอวดแก่ประชาชน ทำผลิต มีไว้นำเข้า หรือยังให้นำเข้าในราชอาณาจักร ส่งออก หรือยังให้ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร พาไปหรือยังให้พาหรือทำให้แพร่หลาย โดยประการใด ๆ ซึ่งเอกสารภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพ หรือสิ่งอื่นใดอันลามก”

คำว่า “สิ่งอื่นใดอันลามก” หมายถึง

1. การแสดงถึงพฤติกรรมทางเพศ (Pornography) เช่น การเขียน หรือภาพอันนำไปสู่ความตื่นตันทงทางเพศ หรือยั่วยุคมารมณณ์ หรือทำให้เกิดความรู้สึกทางเพศ ไม่ว่าจะป็นทำเต้น หรือ การแสดงโชว์ต่าง ๆ
2. สิ่งที่ทำให้รู้สึกน่ารังเกียจ (Obscenity) เช่น การแสดงถ้อยคำ หรือวัตถุสิ่งของทางเพศในลักษณะที่หยาบคายน่ารังเกียจ TaweKiat. M. (2004) ประมวลกฎหมายอาญา

นอกจากนี้ ยังรวมถึงข้อความที่บรรยายถึงการร่วมประเวณีของชายและหญิง หรือชายกับชายอย่างชัดเจน และละเอียดจนให้เห็นภาพหรือข้อความที่แสดงถึงอารมณ์ของชายและหญิงไปในทางยั่วยุคมารมณณ์ แม้จะไม่ได้มีการใช้ถ้อยคำหยาบคายก็ถือว่าเป็นข้อความอันข้อมูลลามก

จากแนวคำพิพากษาในคดี Miller v. California (1973) ศาลได้วางหลักนิยามคำว่า สื่อลามกเด็กว่า หมายถึง ภาพใดๆก็ตามที่แสดงออกถึงพฤติกรรมทางเพศของเด็กที่อายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งเป็นภาพถ่าย ภาพวิดีโอ ภาพนิ่ง หรือภาพที่สร้างขึ้นจากเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้เด็กจริง ภาพที่แต่งขึ้นที่แสดงให้เห็นว่าเป็นเด็ก รวมถึงฟิล์ม วีดีโอเทป ข้อมูลที่เก็บไว้ในระบบคอมพิวเตอร์ ภาพดิจิทัลที่ดาวโหลดมา Pantip. T. (2021) การศึกษาเทียบเคียงสื่อลามกเด็กและการป้องกันคุ้มครองเด็กเด็กที่ถูกละเมิดทางเพศผ่านสื่อสังคมออนไลน์

ประเทศอังกฤษมีกฎหมาย The Obscene Publications Act 1959 อันเป็นที่เกี่ยวกับการควบคุมสื่อลามก โดยกำหนดห้ามการเผยแพร่สิ่งลามก ที่ปรากฏในรูปแบบของข้อความหรือปรากฏออกมาเป็นรูปร่าง เพื่อให้สามารถอ่าน มองเห็นได้ และรวมถึงการบันทึกเสียงบันทึกภาพหรือการบันทึกภาพลงบนวัตถุอื่น The Obscene Publications Act 1959

ดังนั้น “ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะอันลามก” จึงหมายถึง ภาพถ่ายที่แสดงถึงรูปร่างของหญิง ที่ไม่ใส่เสื้อผ้า โชว์ส่วนบนและล่าง ภาพเปลือยของผู้ชาย ภาพนิ่งหรือภาพเคลื่อนไหวที่แสดงการร่วมประเวณี ไม่ว่าจะระหว่างชายหรือหญิง หรือ ชายกับชาย ภาพเขียนรูปเปลือยกาย การ์ตูนโป๊ญี่ปุ่น คลิปวิดีโอ (Video Clip) ที่บันทึกภาพการร่วมรักระหว่างเด็กมัธยม หรือภาพหญิงกำลังอาบน้ำ ภาพหญิงที่ถูกข่มขืน ข้อมูลเสียงที่แสดงถึงการร่วมประเวณี หรือภาพแอนิเมชันที่แสดงถึงทางเพศ การ์ตูนโป๊ เป็นต้น ซึ่งข้อมูลดังกล่าวแม้จะมีการปกปิดหรือเซ็นเซอร์บริเวณอวัยวะเพศ ก็ย่อมถือว่าเป็นข้อมูลลามกเช่นกัน

ในการปกปิดหรือเซ็นเซอร์บริเวณอวัยวะเพศนั้น แม้ตามกฎหมายของประเทศญี่ปุ่นจะสามารถทำได้ โดยไม่ถือว่าเป็นข้อมูลลามกก็ตาม แต่หากพิจารณาถึงเจตนาของผู้ที่เผยแพร่หรือต้องการแสดงไปยังบุคคลทั่วไปที่เห็น ย่อมทำให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกทางเพศได้เช่นกัน ซึ่งตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาของประเทศไทยได้เคยวินิจฉัยเรื่องภาพลามกไว้ ว่า แม้สตรีจะใส่กางเกงใน แต่ใช้มือถือหูโทรศัพท์แล้วชี้ไปยังที่บริเวณอวัยวะเพศ ก็ถือว่าเป็นข้อมูลลามกแล้ว

2. ปัญหาการครอบครองหรือนำเข้าข้อมูลลามกที่เป็นภาพตนเองหรือผู้อื่นที่นำไปเก็บไว้ในสื่อสังคมออนไลน์ จะถือว่าเป็นการครอบครองสื่อลามกหรือไม่ เนื่องจากเป็นการเก็บไว้ในระบบฐานข้อมูลของผู้ให้บริการ มิได้มีการครอบครองโดยกายภาพ ซึ่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287/1 กำหนดแต่เพียงว่า หากมีการครอบครองสื่อลามกอนาจารของเด็ก เป็นความผิด แต่ไม่รวมถึงผู้ใหญ่ด้วย

จากแนวคิดที่ประชาชนทั่วไปเข้าถึงเทคโนโลยีได้สะดวกยิ่งขึ้นไม่ว่าจะเป็นการใช้โทรศัพท์มือถือที่มีกล้องถ่ายรูปที่สามารถจะบันทึกภาพและเสียงของตนเองไว้ดูเองหรือเผยแพร่ในสื่อสังคมออนไลน์ได้ ปัจเจกชนทุกคนจึงมีเสรีภาพในการแสดงออก (Freedom of Speech) เพื่อแสดงความคิดเห็นโดยการโพสต์ข้อความ ภาพถ่าย ภาพเคลื่อนไหว ให้ความเห็น หรือแสดงความรู้สึกบนแอฟริเคชั่นสื่อสังคมออนไลน์ได้ แต่การแสดงออกนั้นจะต้องไม่กระทบต่อสิทธิส่วนบุคคลของบุคคลอื่น

เมื่อวิเคราะห์บทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560 มาตรา 34 ซึ่งกำหนดว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด การเขียน การพิมพ์ การโฆษณา และการสื่อความหมายโดยวิธีอื่น การจำกัดเสรีภาพดังกล่าวจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเฉพาะเพื่อ

รักษาความมั่นคงของรัฐ เพื่อคุ้มครองสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลอื่น เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อป้องกันสุขภาพของประชาชน

เสรีภาพทางวิชาการย่อมได้รับความคุ้มครอง แต่การใช้เสรีภาพนั้นต้องไม่ขัดต่อหน้าที่ของปวงชนชาวไทย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และต้องเคารพและไม่ปิดกั้นความเห็นต่างของบุคคลอื่น”

จากบทบัญญัติดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า รัฐธรรมนูญได้รับรองเสรีภาพในการแสดงออก ในขณะที่เดียวกับก็รับรองความสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวซึ่งหมายถึงการเก็บ การดู การบริโภคสื่อลามกอนาจารหรือแสดงคลิปส่วนตัวของตัวเองด้วย

นอกจากนี้ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 ได้กำหนดความผิดเกี่ยวกับสื่อลามก โดยแบ่งออกเป็น 3 กรณี

กรณีที่ 1 ผลิต นำเข้า หรือส่งออก ตามมาตรา 287 (1) โดยกำหนดให้การทำ ผลิต หรือมีไว้ นำเข้าหรือยังให้นำเข้าในราชอาณาจักร ส่งออกหรือยังให้ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร พาไปหรือยังให้พาไปหรือทำให้เผยแพร่หลายโดยประการใด ซึ่งเอกสาร ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกภาพ หรือสิ่งอื่นใดอันลามก เป็นความผิด ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287

กรณีที่ 2 เป็นการกำหนดความรับผิดหากกระทำเพื่อการค้า โดยกำหนดให้ โดยการค้า หากมิได้กระทำ โดยการค้าต้องมีมูลเหตุจูงใจดังนี้ คือ

(ก.) เพื่อประสงค์แห่งการค้า

(ข.) เพื่อแจกจ่ายแก่ประชาชน

(ค.) เพื่อการแสดงจำอวดแก่ประชาชน ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 (2)

กรณีที่ 3 เป็นการทำให้แพร่หลาย โดยผู้กระทำความเจตนาพิเศษเพื่อจะช่วยให้แพร่หลาย หรือการค้าวัตถุหรือสิ่งของลามกดังกล่าวแล้วโฆษณาหรือโฆษณาโดยประการใด ๆ ว่ามีบุคคลกระทำการอันเป็นความผิดตามมาตรานี้หรือโฆษณาหรือโฆษณาว่าวัตถุ หรือสิ่งของลามกดังกล่าวแล้วจะหาได้จากบุคคลใด หรือโดยวิธีใด

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 (3)

จากบทบัญญัติดังกล่าว กำหนดความรับผิดกับบุคคลที่มีสื่อลามกอนาจารไว้ในความครอบครองแล้วมีเจตนาที่จะทำสื่อลามกอนาจารนั้นแพร่หลายไปสู่ประชาชนในวงกว้าง เพื่อป้องปรามสื่อลามกอนาจารมิให้

แพร่หลายสู่เด็ก เยาวชน และผู้ใหญ่ จึงกำหนดความผิดไว้ โดยตามมาตรา 287(1) ห้ามการเผยแพร่สิ่งลามก มาตรา 287(2) ห้ามการค้าสิ่งลามก และมาตรา 287(3) ห้ามการโฆษณาบอกแหล่งที่มีสิ่งลามก หากมีบุคคลฝ่าฝืนจะต้องถูกดำเนินคดีและมีโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

อย่างไรก็ตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 มาตรา 14 (4) ได้กำหนดความรับผิดหากผู้ใดนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดๆ ที่มีลักษณะอันลามก และข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้

เมื่อข้อมูลลามกอนาจารได้ถูกนำไปเก็บไว้ในระบบคอมพิวเตอร์มากยิ่งขึ้น แต่มีการใช้มาตรการการป้องกันการเข้าถึงข้อมูลลามกที่เป็นภาพของตนเองไว้ ในกรณีนี้ หากเป็นการกระทำเพื่อเก็บไว้ดูเอง ก็ไม่ผิดกฎหมายแต่อย่างไร

อย่างไรก็ดี การครอบครองข้อมูลลามกที่มีลักษณะเป็นคลิปโป๊หรือคลิปแสดงออกถึงกิจกรรมทางเพศจำนวนมากเกินไป ย่อมแสดงให้เห็นถึงเจตนาที่จะแสดงออกหรือโอ้อวดแก่สาธารณชน แม้ศาลฎีกาจะได้มีคำพิพากษา ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2641/2531 ว่าการครอบครองหรือมีไว้ซึ่งสิ่งลามกเพื่อการส่วนตัวไม่ถึงเป็นความผิดตาม มาตรา 287 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2641/2531

ประเทศสหรัฐอเมริกา ได้บัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับสื่อลามกไว้ใน The United States Code ซึ่งกำหนดความผิดกรณีจำหน่ายหรือครอบครอง โดยมีวัตถุประสงค์ไว้เพื่อจำหน่ายสิ่งลามกในดินแดนของประเทศสหรัฐอเมริกา ได้กำหนดเอาไว้ในกฎหมาย The United States Code ดังนี้

(1) มาตรา 1460 การครอบครองโดยเจตนาเพื่อขายสิ่งของลามกบนอาณาเขตแห่งรัฐ โดยบุคคลใดไม่ว่าจะอยู่ที่ใดภายในประเทศสหรัฐอเมริกา ได้ขายหรือครอบครองไว้เพื่อขายสิ่งลามก มีความผิด ต้องรับโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับตามที่กำหนดเอาไว้ตามกฎหมาย หรือทั้งจำทั้งปรับ

ด้วยปัจจุบันสถานการณ์เปลี่ยนแปลงไป พฤติกรรมของประชาชนก็เปลี่ยนแปลงไปด้วย มีประชาชนบางกลุ่มมีการถ่ายคลิปของตนเองและเก็บไว้ในระบบอินเทอร์เน็ตหรือแอฟริเคชั่นจำนวนมากขึ้นและมีไม่ไขมีไว้เพื่อเป็นการส่วนตัว แต่เพื่อแสดงหรือโอ้อวด หรือหารายได้จากคลิปส่วนตัวมากยิ่งขึ้น จึงทำให้มีการแพร่หลายของข้อมูลลามกเป็นจำนวนมาก

3.การนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและนำเข้าสู่ข้อมูลลามกในสื่อสังคมออนไลน์ เช่น ใน Application X, Facebook, Line, Onlyfan แต่มีการมาตราป้องกันการเข้าถึงปิดกั้นไว้หรือมีการตั้งรหัสการเข้าถึงเอาไว้ แต่มีการประกาศให้สมัครเป็นสมาชิก (Subscribe) ซึ่งผู้จะเข้าดูคลิปจะต้อง

ชำระค่าสมาชิกหรือค่าเช่าดูหรือค่าธรรมเนียมเข้ากลุ่มลับก่อน จึงจะสามารถดูคลิปลามกได้ ผู้กระทำจะมีความรับผิดชอบหรือไม่ รวมทั้งผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์จะมีความรับผิดชอบทางกฎหมายหรือไม่ เพียงใด

ในกรณีนี้พระราชบัญญัติว่าด้วยกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 มาตรา 14(4) ได้กำหนดความรับผิดหากผู้ใดนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปเข้าถึงได้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 100,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ประเทศสหรัฐอเมริกา บทบัญญัติแห่งกฎหมาย The United States Code มาตรา 1465 ได้กำหนดความผิดฐาน ส่งวัตถุอันลามกเพื่อขายหรือจำหน่าย โดยบุคคลใดทำการขนส่ง เคลื่อนย้าย หรือด้วยวิธีการอื่นใด เพื่อจุดประสงค์เพื่อขายหรือจำหน่ายบรรดาสิ่งลามกประเภทต่าง ๆ บุคคลนั้นมีความผิดต้องรับโทษจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือปรับไม่เกิน 5,000 เหรียญสหรัฐ หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 1468 การเผยแพร่วัตถุลามกผ่านทางเคเบิลหรือรายการโทรทัศน์ การส่ง การถ่ายทอดสด การกระจายเสียง หรือการส่งภาพทางระบบเคเบิล และโทรทัศน์ หรือโดยวิธีการอื่นใด ทำนองเดียวกัน โดยบุคคลใด กล่าวถ้อยคำอันลามก หรือเผยแพร่วัตถุลามก โดยผ่านทางเคเบิลและ โทรทัศน์ หรือบริการทางโทรทัศน์ บุคคลนั้นต้องรับโทษจำคุกไม่เกิน 2 ปี หรือปรับตามที่กำหนดเอาไว้ ตามกฎหมายหรือทั้งจำทั้งปรับ

ประเทศอังกฤษกฎหมายได้กำหนดบทลงโทษฐานความผิดของบุคคลที่เผยแพร่สื่อลามก โดยกำหนดบทลงโทษ ซึ่งการพิจารณาคดีไม่จำเป็นต้องได้รับการพิจารณาคดีแบบมีคณะลูกขุน มีอัตราโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 5,000 ปอนด์ หรือทั้งจำทั้งปรับ

ประเทศสหพันธ์รัฐเยอรมนี ได้กำหนดความผิดฐานเผยแพร่สื่อลามกไว้ ตาม ประมวลกฎหมายอาญาของเยอรมัน (German Penal Code) มาตรา 184 ได้กำหนดห้ามการเผยแพร่ สิ่งลามกไม่ว่าจะเป็นการขาย จำหน่าย การนำออกแสดง หรือทำให้เผยแพร่ด้วยวิธีการอื่นใด ซึ่งงานเขียน การบรรยาย หรือรูปภาพอันลามก ในสถานที่สาธารณะ หรือผลิตเพื่อนำออกเผยแพร่ หรือประกาศหรือโฆษณา ซึ่งบุคคลที่กระทำการดังกล่าวจะต้องรับโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือ ปรับตามที่กำหนด หรือทั้งจำทั้งปรับ ต่อมาในปี 1987 ได้มีการตรวจ แก้ไขประมวลกฎหมายอาญาของเยอรมันเสียใหม่และ จากการแก้ไขครั้งนี้ ได้มีการกำหนดหลักการใหม่ในเรื่องการควบคุมสิ่งลามกตามมาตรา 184 โดยควบคุมงานประพันธ์ในลักษณะของสิ่งที่สามารถแสดงออกมาให้เห็นเป็นภาพ เสียง ตลอดจน การบันทึกภาพ เสียง กล่าวคือ

(1) ห้ามการเผยแพร่สิ่งลามกไม่ว่าจะโดยการขาย จำหน่าย ให้ ให้ยืม ให้เช่า หรือเสนอขาย จำหน่าย ให้ ให้ยืม ให้เช่า

(2) การจัดทำ ผลิต เสนอ หรือ แนะนำสิ่งลามก

(3) การเผยแพร่สิ่งลามกผ่านทางระบบการกระจายเสียง (Broadcast) ไม่ว่าจะเป็นการกระจายเสียงทางวิทยุหรือโทรทัศน์

(4) เผยแพร่สิ่งลามกที่แสดงลักษณะของพฤติกรรมทางเพศระหว่างมนุษย์กับสัตว์ (Sexual Actions of Human with Animal)

ต้องรับโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปีและปรับตามที่กฎหมายกำหนดหรือทั้งจำทั้งปรับ

จากการพิจารณาหลักกฎหมายพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 ของประเทศไทยนั้น การนำเข้าสู่ข้อมูลลามกในสื่อสังคมออนไลน์ เช่น ใน Application X, Facebook, Line, Onlyfan แต่มีการตั้งมาตรการป้องกันการเข้าถึงเอาไว้ หรือ ปิดกั้นโดยมีการตั้งรหัสการเข้าถึงเอาไว้ แต่มีการประกาศให้สมัครเป็นสมาชิก (Subscribe) ซึ่งผู้จะเข้าดูคลิปจะต้องชำระค่าสมาชิกหรือค่าเช่าดูหรือค่าธรรมเนียมเข้ากลุ่มลับก่อน จึงจะสามารถดูคลิปลามกได้ อาจเป็นช่องว่างทางกฎหมายที่ไม่อาจปรับบทบัญญัติมาตรา 14(4) เพื่อให้บุคคลเหล่านั้นรับผิดได้ นอกจากนี้ ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์จะมีความรับผิดชอบทางกฎหมายหรือไม่ เพียงใดก็เป็นปัญหาข้อกฎหมายที่จะต้องพิจารณาต่อไปด้วย

ด้วยสถานการณ์ในปัจจุบันได้มีการหลีกเลี่ยงกฎหมายโดยกำหนดว่า บัญชีที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึง (Locked Account) เพื่อแสดงให้เห็นว่า ประชาชนทั่วไปไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลลามกได้ก็ตาม ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวมีปัญหาเนื่องจากทำให้ข้อมูลลามกแพร่หลายในสื่อสังคมออนไลน์อย่างมาก และทำให้เกิดการเลียบแบบเนื่องจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายไม่ชัดเจนว่า คำว่า เข้าถึงได้นั้น มีความหมายเพียงใด การที่ปิดกั้นไว้ แต่พร้อมที่จะเปิดเผยหากมีการชำระเงินหรือโอนเงินค่าเข้ากลุ่ม หรือเข้าบัญชีก็จะให้รหัสลับเพื่อเข้าถึงบัญชีนั้นได้ และภายในบัญชีก็มีข้อมูลลามกจำนวนมาก ซึ่งก็ไม่ต่างกับการขายสิ่งลามกอนาจารในอาคารที่ปิดกั้นไว้ แต่เมื่อมีผู้มาเคาะประตู และจ่ายเงินให้ ก็สามารถเข้าถึงสิ่งลามกได้

4. ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับขั้นตอนการร้องขอปิดกั้นหรือเอาออกซึ่งข้อมูลลามกซึ่งมีกระบวนการขั้นตอนหลายขั้นตอนทำให้ล่าช้าไม่อาจป้องปรามการแพร่หลายซึ่งข้อมูลลามกได้อย่างมีประสิทธิภาพ

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2560 มาตรา 20 ได้กำหนดว่า “ในกรณีที่มีการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ ดังต่อไปนี้ พนักงานเจ้าหน้าที่โดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีอาจยื่นคำร้องพร้อมแสดงพยานหลักฐานต่อศาลที่มีเขตอำนาจขอให้มีคำสั่งระงับการทำให้แพร่หลายหรือลบข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นออกจากระบบคอมพิวเตอร์ได้

(1) ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(1) ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่อาจกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรตามที่กำหนดไว้ในภาค 1 ลักษณะ 1 หรือลักษณะ 1/ 1 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

(3) ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นความผิดอาญาตามกฎหมายเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญาหรือกฎหมายอื่นซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นมีลักษณะขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน และเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายนั้นหรือพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้ร้องขอ

กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ไม่ได้มีกฎหมายห้ามปิดกั้นหรือลบบอกซึ่งข้อมูลลามกโดยตรง แต่มีบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการนำข้อมูลละเมิดลิขสิทธิ์ออกจากระบบอินเทอร์เน็ต ซึ่งเรียกว่า ระบบแจ้งให้ทราบและนำข้อมูลออกจากระบบ ซึ่งกฎหมาย The Digital Millennium Copyright Act 1998 ได้บัญญัติหน้าที่ของผู้ให้บริการที่จะต้องนำข้อมูลออกจากระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งเป็นผู้ให้บริการจัดเก็บข้อมูลในระบบหรือเครือข่ายโดยคำสั่งของผู้ใช้บริการ (Information Residing on Systems or Network at Direction of Users) The Digital Millennium Copyright Act 1998. Article 512 ต้องดำเนินการลบหรืองานที่ละเมิดลิขสิทธิ์ออกจากระบบคอมพิวเตอร์ของผู้ให้บริการ เมื่อได้รับแจ้งถึงการกระทำอันเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์บนระบบคอมพิวเตอร์ของตน

นอกจากนี้ยังมีหน้าที่ในการแจ้งผู้ให้บริการให้ทราบเมื่อมีการแจ้งเตือนถึงจากละเมิดลิขสิทธิ์จากเจ้าของลิขสิทธิ์อีกด้วย

กฎหมายกำหนดให้ผู้ให้บริการต้องนำข้อมูลที่ถูกล่าอ้างออกจากระบบไว้ก่อน (Take Down) หรือทำการระงับการเข้าถึงข้อมูลที่ถูกล่าอ้างนั้น

เมื่อผู้ให้บริการแจ้งว่างานที่ปรากฏอยู่นั้นมิใช่งานที่ละเมิดลิขสิทธิ์ และเจ้าของลิขสิทธิ์ไม่ดำเนินคดีโดยฟ้องบุคคลดังกล่าวคดีต่อศาล ผู้ให้บริการสามารถที่จะให้ข้อมูลที่ถูกล่าอ้างกลับมาในระบบคอมพิวเตอร์ของตนได้

เพื่อให้การรับแจ้งเตือนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ มาตรา 512 (c)(2) กำหนดให้ผู้ให้บริการระบบจัดเก็บข้อมูล ต้องมีระบบบริการแจ้งเตือน โดยให้ประชาชนผู้ให้บริการสามารถแจ้งไปยังผู้ให้บริการโดยง่าย เช่น ช่องทางให้แจ้งเตือนได้โดยง่าย ผ่านระบบ AI หรือ Call Center และผู้ให้บริการจะต้องจัดตั้งเป็นแผนกหรือหน่วยงานที่จะต้องมารับเรื่องร้องเรียนหรือพิจารณาว่างานที่ถูกล่าอ้างนั้น เป็นงานที่ละเมิดลิขสิทธิ์หรือไม่

จากหลักกฎหมายไทยข้างต้น ในกรณีที่มีการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ลามก ซึ่งหากเจ้าพนักงานตรวจสอบพบว่ามีการนำเข้าข้อมูลลามกในสื่อสังคมออนไลน์ หรือกรณีมีการนำเข้าไปในแอฟริเคชั่นที่มีการเรียกเก็บค่าสมาชิกเช่นนี้ เมื่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ในส่วนที่นำเข้าข้อมูลลามกที่ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้แล้ว เป็นความผิดอาญาแผ่นดิน รัฐเป็นผู้เสียหาย แม้จะไม่มีบุคคลใดมาร้องขอ เจ้าพนักงานตำรวจจึงมีอำนาจหน้าที่ที่จะทำการสืบสวนสอบสวนความบุคคลที่กระทำความผิดได้

ดังนั้น การที่บัญญัติขึ้นตอนให้จะต้องมีบุคคลใดมาร้องขอเสียก่อน เจ้าพนักงานตำรวจจึงอาจยื่นคำร้องขอให้มีการระงับการทำให้แพร่หลายหรือลบบอกซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นออกจากระบบคอมพิวเตอร์นั้น ทำให้การทำงานของเจ้าพนักงานตำรวจล่าช้า และไม่เป็นการป้องปรามการแพร่หลายซึ่งข้อมูลลามกแต่อย่างใด

นอกจากนี้ ผู้เขียนเสนอให้นำการระบบแจ้งให้ทราบและนำข้อมูลออกจากระบบ ของประเทศ สหรัฐอเมริกา มาปรับใช้กับกรณีข้อมูลลามกควบคู่ไปกับการดำเนินงานของภาครัฐ จะทำให้เป็นการลดขั้นตอน การดำเนินการงานของเจ้าพนักงานตำรวจ จะให้ผู้ให้บริการทำหน้าที่กั้นกรองข้อมูลด้วยเมื่อได้รับแจ้งจาก ผู้ใช้บริการรายอื่นถึงการนำเข้าสู่ข้อมูลลามก

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้จะมุ่งศึกษาปัญหากฎหมายที่เกี่ยวกับความรับผิดชอบของผู้นำเข้าข้อมูลลามกที่มาตรการป้องกันการ เข้าถึง โดยเรียกเก็บเงินค่าเข้าชมและมาตรการป้องปรามการแพร่หลายของข้อมูลลามกในสื่อสังคมออนไลน์ ตามประมวลกฎหมายอาญา พระราชบัญญัติว่าด้วยกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 กฎหมาย เกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ รวมทั้งเอกสารอื่นๆ และข้อมูลเอกสารทาง อิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้อง ทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ เพื่อนำมาวิเคราะห์ วิจัย และเปรียบเทียบ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อสรุปและแนวทางในการแก้ไขปัญหา

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้ใช้วิธีการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาค้นคว้าจาก เอกสาร หนังสือ ตำรากฎหมาย บทความทางวิชาการ วารสารทางกฎหมาย คำสั่ง คำพิพากษา คำวินิจฉัยของศาล และงานวิจัย อื่นๆที่เกี่ยวข้องกับสื่อลามกอนาจาร ตามประมวลกฎหมายอาญา พระราชบัญญัติว่าด้วยกระทำความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 กฎหมายเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ รวมทั้งเอกสาร อื่นๆ และข้อมูลเอกสารทางอิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้อง ทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ เพื่อนำมา วิเคราะห์ วิจัย และเปรียบเทียบ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อสรุปและแนวทางในการแก้ไขปัญหา

ผลการวิจัย

1. บทบัญญัตินิยามคำว่า “ข้อมูลลามก” มีความหมายครอบคลุมถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์รูปแบบใดบ้าง จะ รวมถึงข้อมูลภาพที่ถูกสร้างโดยปัญญาประดิษฐ์หรือไม่ และรวมถึงภาพที่มีการปกปิดหรือทำให้ภาพไม่ชัด (Bur) หรือเซ็นเซอร์บริเวณส่วนที่สำคัญหรือที่บริเวณอวัยวะเพศ จะถือว่าเป็นข้อมูลลามกหรือไม่

ผลการวิจัยพบว่า “ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะอันลามก” จึงหมายถึง ภาพถ่ายที่แสดงถึงรูปร่างของ หญิง ที่ไม่ใส่เสื้อผ้า โข่วส่วนบนและล่าง ภาพเปลือยของผู้ชาย ภาพนิ่งหรือภาพเคลื่อนไหวที่แสดงการร่วมประเวณี ไม่ว่าจะระหว่างชายหรือหญิง หรือ ชายกับชาย ภาพเขียนรูปเปลือยกาย การ์ตูนโป๊ญี่ปุ่น คลิปวิดีโอ (Video Clip) ที่ บันทึกภาพการร่วมรักระหว่างเด็กมัธยม หรือภาพหญิงกำลังอาบน้ำ ภาพหญิงที่ถูกข่มขืน ข้อมูลเสียงที่แสดงถึงการ

ร่วมประเวณี หรือภาพแอนิเมชันที่แสดงถึงทางเพศ การ์ตูนโป๊ เป็นต้น ซึ่งข้อมูลดังกล่าวแม้จะมีการปกปิดหรือเซ็นเซอร์บริเวณอวัยวะเพศ ก็ย่อมถือว่าเป็นข้อมูลลามกเช่นกัน

ในการปกปิดหรือเซ็นเซอร์บริเวณอวัยวะเพศนั้น แม้ตามกฎหมายของประเทศญี่ปุ่นจะสามารถทำได้ โดยไม่ถือว่าเป็นข้อมูลลามกก็ตาม แต่หากพิจารณาถึงเจตนาของผู้ที่เผยแพร่หรือต้องการแสดงไปยังบุคคลทั่วไปที่เห็นย่อมทำให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกทางเพศได้เช่นกัน ซึ่งตามแนวคำพิพากษาศาลฎีกาของประเทศไทยได้เคยวินิจฉัยเรื่องภาพลามกไว้ว่า แม้สตรีจะใส่กางเกงใน แต่ใช้มือถือหูโทรศัพท์แล้วชี้ไปยังที่บริเวณอวัยวะเพศ ก็ถือว่าเป็นข้อมูลลามกแล้ว

2. ปัญหาการครอบครองหรือนำเข้าข้อมูลลามกที่เป็นภาพตนเองหรือผู้อื่นที่นำไปเก็บไว้ในสื่อสังคมออนไลน์ จะถือว่าเป็นการครอบครองสื่อลามกหรือไม่ เนื่องจากเป็นการเก็บไว้ในระบบฐานข้อมูลของผู้ให้บริการมิได้มีการครอบครองโดยกายภาพ ซึ่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287/1 กำหนดแต่เพียงว่า หากมีการครอบครองสื่อลามกอนาจารของเด็ก เป็นความผิด แต่ไม่รวมถึงผู้ใหญ่ด้วย

ผลการวิจัยพบว่า กำหนดความรับผิดกับบุคคลที่มีสื่อลามกอนาจารไว้ในความครอบครองแล้วมีเจตนาที่จะทำให้สื่อลามกอนาจารนั้นแพร่หลายไปสู่ประชาชนในวงกว้าง เพื่อป้องปรามสื่อลามกอนาจารมิให้แพร่หลายสู่เด็กเยาวชน และผู้ใหญ่ จึงกำหนดความผิดไว้ โดยตามมาตรา 287(1) ห้ามการเผยแพร่สิ่งลามก มาตรา 287(2) ห้ามการค้าสิ่งลามก และมาตรา 287(3) ห้ามการโฆษณาบอกแหล่งที่มีสิ่งลามก หากมีบุคคลฝ่าฝืนจะต้องถูกดำเนินคดีและมีโทษจำคุกไม่เกิน 3 ปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผลการวิจัยพบว่า ในกรณีที่มีการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ลามก ซึ่งหากเจ้าพนักงานตรวจสอบพบว่ามี การนำเข้าข้อมูลลามกในสื่อสังคมออนไลน์ หรือกรณีมีการนำเข้าในแอฟริเคชั่นที่มีการเรียกเก็บค่าสมาชิกเช่นนี้ เมื่อการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ในส่วนที่นำเข้าข้อมูลลามกที่ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้แล้ว เป็นความผิดอาญาแผ่นดิน รัฐเป็นผู้เสียหาย แม้จะไม่มีบุคคลใดมาร้องขอ เจ้าพนักงานตำรวจจึงมีอำนาจหน้าที่ที่จะทำการสืบสวนสอบสวนความบุคคลที่กระทำความผิดได้

ดังนั้น การที่บัญญัติขึ้นตอนให้จะต้องมีบุคคลใดมาร้องขอเสียก่อน เจ้าพนักงานตำรวจจึงอาจยื่นคำร้องขอให้มีคำสั่งระงับการทำให้แพร่หลายหรือลบซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นออกจากระบบคอมพิวเตอร์นั้น ทำให้การทำงานของเจ้าพนักงานตำรวจล่าช้า และไม่เป็นการป้องปรามการแพร่หลายซึ่งข้อมูลลามกแต่อย่างใด

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุป

1. “ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะอันลามก” จึงหมายถึง ภาพถ่ายที่แสดงถึงรูปร่างของหญิง ที่ไม่ใช่เสื้อผ้า โชว์ส่วนบนและล่าง ภาพเปลือยของผู้ชาย ภาพนิ่งหรือภาพเคลื่อนไหวที่แสดงการร่วมประเวณี ไม่ว่าจะระหว่างชายหรือหญิง หรือ ชายกับชาย ภาพเขียนรูปเปลือยกาย การ์ตูนโป๊ญี่ปุ่น คลิปวิดีโอ (Video Clip) ที่บันทึกภาพการร่วมรักระหว่างเด็กมัธยม หรือภาพหญิงกำลังอาบน้ำ ภาพหญิงที่ถูกข่มขืน ข้อมูลเสียงที่แสดงถึงการร่วมประเวณี หรือภาพแอนิเมชันที่แสดงถึงทางเพศ การ์ตูนโป๊ เป็นต้น ซึ่งข้อมูลดังกล่าวแม้จะมีการปกปิดหรือเซ็นเซอร์บริเวณอวัยวะเพศ ก็ย่อมถือว่าเป็นข้อมูลลามกเช่นกัน

2. ด้วยปัจจุบันสถานการณ์เปลี่ยนแปลงไป พฤติกรรมของประชาชนก็เปลี่ยนแปลงไปด้วย มีประชาชนบางกลุ่มมีการถ่ายคลิปของตนเองและเก็บไว้ในระบบอินเทอร์เน็ตหรือแอฟริเคชั่นจำนวนมากขึ้นและมีใช้การมีไว้เพื่อเป็นการส่วนตัว แต่เพื่อแสดงหรืออวด หรือหารายได้จากคลิปส่วนตัวมากยิ่งขึ้น จึงทำให้มีการแพร่หลายของข้อมูลลามกเป็นจำนวนมาก

3. ในปัจจุบันได้มีการหลีกเลี่ยงกฎหมายโดยกำหนดว่า บัญชีที่มีมาตราป้องกันการเข้าถึง (Locked Account) เพื่อแสดงให้เห็นว่า ประชาชนทั่วไปไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลลามกได้ก็ตาม ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวมีปัญหาเนื่องจากทำให้ข้อมูลลามกแพร่หลายในสื่อสังคมออนไลน์อย่างมาก และทำให้เกิดการเลียนแบบเนื่องจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายไม่ชัดเจนว่า คำว่า เข้าถึงได้นั้น มีความหมายเพียงใด การที่ปิดกั้นไว้ แต่พร้อมที่จะเปิดเผยหากมีการชำระเงินหรือโอนเงินค่าเข้ากลุ่ม หรือเข้าบัญชีก็จะให้รหัสลับเพื่อเข้าถึงบัญชีนั้นได้ และภายในบัญชีก็มีข้อมูลลามกจำนวนมาก ซึ่งก็ไม่ต่างกับการขายสิ่งลามกอนาจารในอาคารที่ปิดกั้นไว้ แต่เมื่อมีผู้มาเคาะประตู และจ่ายเงินให้ ก็สามารถเข้าถึงสิ่งลามกได้

4. ด้วยข้อมูลที่คอมพิวเตอร์ที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีนั้น เจ้าหน้าที่งานตำรวจไม่สามารถยื่นคำร้องต่อศาลได้โดยตรงจะต้องมีการแจ้งเหตุหรือร้องเรียนหรือแจ้งความเข้ามาก่อน ถ้าไม่ร้องขอ ก็ไม่สามารถดำเนินการได้ ส่วนข้อมูลที่ไม่ผิดกฎหมายแต่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยจะต้องผ่านความเห็นชอบของคณะกรรมการเสียก่อน ทำให้เกิดความล่าช้า ไม่สามารถดำเนินการได้อย่างรวดเร็ว เพราะจะต้องผ่านหลายขั้นตอนและไม่สามารถยังยั้งหรือป้องปรามการแพร่หลายของสื่อลามกได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อภิปรายผล

ผู้วิจัยใช้รูปแบบวิจัยแบบการวิจัยเชิงคุณภาพและใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการวิจัยเอกสาร (documentary research) โดยศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร หนังสือ ตำรากฎหมาย บทความทางวิชาการ วารสารทางกฎหมาย คำสั่ง คำพิพากษา คำวินิจฉัยของศาล และงานวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีลักษณะอันลามกที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึง โดยเรียกเก็บเงินค่าเข้าชม และมาตรการป้องปรามการแพร่หลายของข้อมูลลามกในสื่อสังคมออนไลน์ ทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ รวมทั้งเอกสารอื่น ๆ และข้อมูลเอกสารทางอิเล็กทรอนิกส์ที่เกี่ยวข้อง ทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ เพื่อนำมาวิเคราะห์และเปรียบเทียบเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อสรุปและแนวทางในการแก้ไขปัญหา

นิยามของคำว่า “ข้อมูลลามก” ครอบคลุมถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ในรูปแบบใด การครอบครองหรือนำเข้าข้อมูลลามกที่เป็นภาพตนเองหรือผู้อื่นที่นำไปเก็บไว้ในสื่อสังคมออนไลน์ โดยเพื่อแสวงหาประโยชน์ทางการเงิน ปัญหาความรับผิดของผู้นำเข้าข้อมูลลามกในสื่อสังคมออนไลน์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึง หรือปิดกั้นไว้ แต่การประกาศให้สมัครเป็นสมาชิก (Subscribe) หรือค่าเช่าดู กฎหมายยังมีการใช้บังคับและไม่อาจป้องปรามการแพร่หลายของข้อมูลลามกในสื่อสังคมออนไลน์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้นข้อมูลภาพโป๊เปลือยที่มีการปิดบังหรือเซ็นเซอร์ บัญญัติความรับผิดทางอาญากับบุคคลที่นำเข้าข้อมูลลามกที่มีเจตนาแสวงหาประโยชน์จากข้อมูลลามกแก้ไขบทบัญญัติ มาตรา 14(4) ของพระราชบัญญัติว่าด้วยกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ โดยกำหนดความรับผิดทางอาญา

ข้อเสนอแนะ

1. แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติว่าด้วยกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ โดยบัญญัตินิยาม คำว่า “ข้อมูลลามก” ให้ชัดเจนโดยให้รวมข้อมูลภาพโป๊เปลือยที่มีการปิดบังหรือเซ็นเซอร์ หรือทำให้ไม่ให้เห็นบริเวณส่วนสำคัญของอวัยวะเพศด้วย
2. บัญญัติความรับผิดทางอาญากับบุคคลที่นำเข้าข้อมูลลามกที่มีเจตนาแสวงหาประโยชน์จากข้อมูลลามก
3. แก้ไขบทบัญญัติ มาตรา 14(4) ของพระราชบัญญัติว่าด้วยกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ โดยกำหนดความรับผิดทางอาญากับผู้นำเข้าข้อมูลลามกที่มีการกำหนดมาตรการป้องกันการเข้าถึงไว้ แต่มีเรียกเก็บเงินค่าเช่าดูหรือสมัครเป็นสมาชิก มีความผิดด้วย

4. แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติพระราชบัญญัติว่าด้วยกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ มาตรา 20 โดยกำหนดให้เจ้าพนักงานตำรวจมีอำนาจยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจได้เองโดยไม่จำเป็นต้องมีบุคคลใดมายื่นคำร้องหรือร้องขอในกรณีที่พบเห็นข้อมูลลามก โดยไม่จำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรี หรือคณะกรรมการ เพื่อให้การป้องปรามการแพร่หลายของข้อมูลลามกเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และนำระบบแจ้งให้ทราบและนำข้อมูลออกจากระบบมาปรับใช้ด้วย

องค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัย

แนวคิด ทฤษฎี และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

- แนวคิดในการคุ้มครองสิทธิส่วนบุคคล
- แนวคิดเกี่ยวกับสิทธิหรือเสรีภาพ
- กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ (1) สิทธิส่วนบุคคลได้รับความคุ้มครอง ตามมาตรา 12 ของปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน รับรองโดยสมัชชาใหญ่ สหประชาชาติ เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ. 2491 ประมวลกฎหมายอาญา ฉบับอ้างอิง (พิมพ์ครั้งที่ 16) หน้า 380 การศึกษาเทียบเคียงสื่อลามกเด็กและการป้องกันคุ้มครองเด็กเด็กที่ถูกละเมิดทางเพศผ่านสื่อสังคมออนไลน์ : ศึกษาเปรียบเทียบกรณีไทยและสหรัฐอเมริกา The Obscene Publications Act 1959, For the purposes of this Act an article shall be deemed to be obscene if its effect or (where the article comprises two or more distinct items) the effect of any one of its items is, if taken as a whole, such as to tend to deprave and corrupt persons who are likely, having regard to all relevant circumstances, to read, see or hear the matter contained or embodied in it.ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 ผู้ใด เพื่อความประสงค์แห่งการค้า หรือโดยการค้า เพื่อการแจกจ่ายหรือเพื่อการ แสดงอวดแก่ประชาชน ทำ ผลิต มีไว้จำหน่ายหรือยังให้นำเข้าในราชอาณาจักร ส่งออกหรือยังให้ ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร พาไปหรือยังให้พาไปหรือทำให้แพร่หลายโดยประการใด ๆ ซึ่งเอกสาร ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสีสิ่งพิมพ์รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมาย รูปถ่าย ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพหรือสิ่งอื่นใดอันลามก ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 (2) ประกอบการค้า หรือมีส่วนหรือเข้าเกี่ยวข้องในการค้าเกี่ยวกับวัตถุหรือสิ่งของลามกดังกล่าวแล้ว แจกจ่ายหรือแสดงอวดแก่ประชาชน หรือให้เช่าวัตถุหรือสิ่งของเช่นนั้นประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 (3) เพื่อจะช่วยการทำให้แพร่หลาย หรือการค้าวัตถุหรือสิ่งของลามกดังกล่าวแล้วโฆษณาหรือโฆษณาโดยประการใด ๆ ว่ามีบุคคลกระทำการอันเป็นความผิดตามมาตรานี้ หรือโฆษณา หรือโฆษณาว่าวัตถุ หรือสิ่งของลามกดังกล่าวแล้วจะหาได้จากบุคคลใด หรือโดยวิธีใดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปีหรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2641/2531

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดของผู้นำเข้าข้อมูลลามกที่มีมาตรการป้องกันการใช้โดยเรียกเก็บเงินค่าเข้าชม และมาตรการป้องปรามการแพร่หลายของข้อมูลลามกในสื่อสังคมออนไลน์

- แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติว่าด้วยกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ โดยบัญญัตินิยาม คำว่า "ข้อมูลลามก" ให้ชัดเจนโดยให้รวมข้อมูลภาพโป๊เปลือยที่มีการปิดบังหรือเซ็นเซอร์ หรือทำให้ไม่ให้เห็นบริเวณส่วนสำคัญของอวัยวะเพศด้วย
- บัญญัติความรับผิดทางอาญากับบุคคลที่นำเข้าข้อมูลลามกที่มีเจตนาแสวงหาประโยชน์จากข้อมูลลามก
- แก้ไขบทบัญญัติ มาตรา 14(4) ของพระราชบัญญัติว่าด้วยกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ โดยกำหนดความรับผิดทางอาญากับผู้ที่นำเข้าข้อมูลลามกที่มีการกำหนดมาตรการป้องกันการใช้ไว้ แต่มีเรียกเก็บเงินค่าเช่าดูหรือสมัครเป็นสมาชิก มีความผิดด้วย
- แก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติพระราชบัญญัติว่าด้วยกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ มาตรา 20 โดยกำหนดให้เจ้าพนักงานตำรวจมีอำนาจยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจได้เองโดยไม่จำเป็นต้องมีบุคคลใดมายื่นคำร้องหรือร้องขอในกรณีที่พบเห็นข้อมูลลามก โดยไม่จำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรี หรือคณะกรรมการ เพื่อให้การป้องปรามการแพร่หลายของข้อมูลลามกเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และนำระบบแจ้งให้ทราบและนำข้อมูลออกจากระบบมาปรับใช้ด้วย

แนวทางการแก้ไขปัญหากฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดของผู้นำเข้าข้อมูลลามกที่มีมาตรการป้องกันการใช้โดยเรียกเก็บเงินค่าเข้าชม

เอกสารอ้างอิง

- โกเมศ ขวัญเมือง. (2550). กฎหมายอาญาชั้นสูง กรุงเทพมหานคร
- ทิวเกียรติ มีนะกนิษฐ. (2547). ประมวลกฎหมายอาญา ฉบับอ้างอิง (พิมพ์ครั้งที่ 16)
- พรณทิพย์ เต็มเจริญ. (2564). การศึกษาเทียบเคียงสื่อลามกเด็กและการป้องกันคุ้มครองเด็กเด็กที่ถูกละเมิดทาง
เพศผ่านสื่อสังคมออนไลน์ : ศึกษาเปรียบเทียบกรณีไทยและสหรัฐอเมริกา
- รัตนศักดิ์ รัตนลาภ. (2558). มาตรการบังคับสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญา ตามความตกลงหุ้นส่วนยุทธศาสตร์
เอเชียแปซิฟิก ศึกษากรณีการนำมาตราการมาบังคับใช้กับประเทศไทย เฉพาะกรณีลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร และ
เครื่องหมายการค้า
- อัครพัฒน์ ซี. (2566). อาชีพ Digital Content คืออะไร สืบค้นจาก
<https://contentshifu.com/blog/what-is-content-creator> (11 ตุลาคม 2567)
- เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. (2549). คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1 ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 9 หน้า 3 กรุงเทพมหานคร
ศูนย์หนังสือเนติบัณฑิตยสภา
- กฎหมายเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ,จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กรุงเทพฯ
- คณิต ณ นคร. (2535). ประมวลกฎหมายอาญา หลักกฎหมาย และพื้นฐานการเข้าใจ กรุงเทพมหานคร สำนักพิมพ์
นิติธรรม
- ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 287 คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2641/2531
- Beccaria, Cesare. (1764). On Crimes and Punishments, with notes and introduction-by David Young
(Indianapolis. IN: Hackett, 1985)
- Hart L.A., H. (1965). Law, Liberty and Morality. California: Stanford University Press.
- John D.Zelezny. (1993). Communication law : Liberties. Restraints. and the Modern Media,
(CaliforniaThe Communication and Multimedia Act of 1998 – CMA Retrieved August
1,2013
- Packer, Herbert L. (1968). The Limits of the Criminal Sanction. California: Stanford University Press.
- Tibbetts, Stephen G. and Hemmens, Craig. (2010). Criminological Theory. Los Angeles: Sage
Publications, Inc.
- Nancy J. Victory (2003) Report to Congress Children 's Internet Protection Act Pub. L. 106-554
DEPARTMENT OF COMMERCE Nation Telecommunications and Information Administration
USA, Study of Technology Protection Measures in Section 1703,
- The Digital Millennium Copyright Act. (1998). Article 512 (c). Child Pornography Prevention Act of

1996

The Obscene Publications Act. (1959).

Translated Thai References

Komes. K. (2007). High Criminal Law, Bangkok

TaweKiat. M. (2004). Criminal Code Reference Edition (16th Edition)

Pantip. T. (2021). Comparative Study of Child Pornography and Protection of Children Sexually Abused via Social Media: A Comparative Study of Thailand and the United States

Rattanasak. R. (2015). Intellectual Property Enforcement Measures According to the Strategic Partnership Agreement Asia Pacific Study of the Enforcement of Measures in Thailand Specifically in the Case of Copyright, Patents and Trademarks

Akkarapat C. (2023). What is a Digital Content Career? Retrieved from <https://contentshifu.com/blog/what-is-content-creator> (October 11, 2024)

Kiatkhajorn. W. (2006). Explanation of Criminal Law, Part 1, 9th Edition, Page 3, Bangkok
The Council of Lawyers Book Center Computer Law 2007, Chulalongkorn University, Bangkok

Kanit Na. N. (1992). Criminal Code, Legal Principles and Basic Understanding, Bangkok Publisher Nititham

Criminal Code Section 287, Supreme Court Decision No. 2641/1988

